

Караминковъ и др. Обаче, нѣкои отъ българскитѣ търговци въ Балкапанъ-ханъ не били особено щедри и понѣкога избѣгвали да се срѣщатъ съ крайно нуждаещитѣ се вестни-кари, които се принуждавали често пѣти да ги търсятъ дълго време, за да изтрѣгнатъ по нѣкоя пара за вестника си. Тѣхното положение бивало най-тежко въ сѣбота вечеръ, ко-гато трѣбвало да изплащатъ надниците на словослагате-литѣ. Тогава тѣ се изпокривали изъ миши дупки. Тѣ даваха всичко, което получаваха (суми отъ абонаментъ, помощи и др.) за подържане на вестниците си, а самитѣ тѣ тѣнѣха въ най-грозна мизерия. Тѣ обитаваха малки, мизерни стаи, спѣха по маси и дѣсчени одѣри, хранѣха се недостатъчно. Въ единъ разговоръ, проф. С. С. Бобчевъ, единъ отъ малко останалитѣ живи труженици и журналисти отъ предосвобо-дителната епоха, ни разправи следната случка, характерна за живота на журналиста отъ онова време: „У Т. Икономовъ ходѣхъ често. Той живѣеше въ една малка мрачна стая въ Балкапанъ-ханъ. Въ стаята имаше само една маса и единъ дървенъ одѣръ. Единъ пѣтъ заварихъ Икономова, че седи на одѣра, пие чай и яде геврекъ. Като ме видѣ, засмѣ се и ми каза още преди да го попитамъ: „Чая създава крити-чески настроения у човѣка“. Въ сѣщностъ той вечеряше съ чай и геврекъ, защото нѣмаше пари да си купи друго нѣщо“. Така преживяваха повечето български журналисти. Издате-литѣ и редакторитѣ трѣпѣха голѣми лишения, често пѣти гладуваха, протягаха рѣка къмъ родолюбиви българи за помощъ, но никога, дори въ най-голѣмата мизерия, не по-мисляха нито за мигъ да продадатъ перото си...

Наистина, имало е нѣколко вестници, издавани или само списвани отъ българи, които получавали помощи или били напълно издържани отъ турското правителство или отъ ре-лигиозни секти, но тѣхниятъ процентъ е твърде малъкъ. Отъ турското правителство били издържани напълно в. в. „Дунавъ“, „Едирне“, „Солунъ“ и сп. „Источникъ мнения“, а подкрепяни материално — „Турция“ и „Источно врѣме“ (изд. Лафанъ Ханли). Отъ протестантитѣ били издържани седмичната и месечната „Зорница“. Споредъ твърдения на съвременници, „Цариградски вѣстникъ“ получавалъ незначи-телна субсидия отъ патриаршията, а „България“ — отъ ка-толическата пропаганда. Такива твърдения, обаче, не мо-гатъ да се взематъ винаги за чиста монета, като се взематъ предъ видъ разгорещенитѣ страсти между дейцитѣ на пред-освободителната епоха; въпрѣки това, държанието на „Ца-риградски вѣстникъ“ спрямо Фенеръ и отношенията на „Бъ-лгария“ спрямо Ватикана, даватъ поводъ за подозрения. Дори да приемемъ, че и последнитѣ два вестника сѣ полу-чавали подкрепа отъ чужди каси, все пакъ процентътъ на намиращитѣ се подъ чуждо влияние вестници не би преви-шилъ 90% (излизали всичко 90 периодични издания). Сле-